

Деревце

Леонід Глібов

Ішов Панас із города додому
З сокирою й мішком.
Вертається довелось самому,
Прямуючи ліском.
Іде Панас, не розглядає,
Міркуючи про щось
(Міркує той, хто нужду знає),
Аж чує — кличе хтось:
— Гов, дядьку! — хтось гукнув близенько.
Оглянувся: — А хто там,— каже,— де?
— Се я,— озвалося тихенько
Деревце молоде,-
Як вгледіло я вас, так аж зраділо.
— А що тобі? — пита Панас.
— Є дільце, дядечку, до вас.
— Кажи, яке там діло.
Деревце почало казати,
Яке йому життя погане.
Що не росте воно, а в'яне,
Що ніде віти розпускати
Через оті дуби й осики,
Хоч пропади навіки.
— А якби я само росло,
Я б не таке було:
Я б виросло високе та зелене,
Усі раділи б через мене:
Вівчарики і орачі
У холодочку б тут лежали,
Ввесь день би пташечки співали
І спали б уночі...
Зробіте ласку, дядечку, велику,
Не жалуйте дерев старих,
Озьміть та вирубайте їх,-
Я дякуватиму довіку! —
Достав Панас сокиру та брусок,
Налагодивсь — і полягли дерев'я...
Пропав лісок

Знічев'я!

Тепер само собі стоїть

Деревце молоденьке,

Сміється, шелестить

(Раденьке, що дурненьке!).

День, два — не встигло погулять,

Вже й лихо стало докучать:

То сонечко пече, то вітер його пхає,

А іноді буває

Морока і з дощем.

Раз якось хмара наступила,

Схопилась буря і зломила

Деревце бідне з корінцем.

— Бач, божевільне, так і треба,-

От тобі й виросло до неба! —

Озвалася Сова,-

Сама дурненька голова,

Мовляв, біду собі купила —

Талан занапастила.

Гай, гай! Росло б і розрослося,

І виросло б, набралось сили,

І хоч самому б жити довелось,

Біди б не склалось... Світе милий!

Нам лишенько через таких,

Та жалко й їх.

Моторнії сини й онуки!

Читайте байку — для науки.

1864-1872.